

HER MEVSİM

Sena ÇELİK

Bir şubat ayında dört mevsimi gördü gözlerim. Çocuklara sorsam mümkün mü bu desem anlatamazlardı ama her mevsimi yaşatabiliyorlardı. Güneş tepede ve hava sıcaktı. Her girdiğim sınıfta sizlerle tanışmak için, bir ablanız var diyebilmek için geldim, dediğimde bana bakışları kadar sıcaktı.

Onlar sanıyorlar ki sadece kendileri hevesleniyor, heyecanlanıyor. Oysa teleskop kuracağım diye yurdun etrafında koşuşturup Ay'ın nerede olduğunu ararken ya da onlara bir şey anlatırken içimdeki kıpırtıları bir görmüş olsalardı daha iyi anlarlardı. Sena abla ile başlayan cümlelerin bendeki yankılarını duyabilselerdi keşke.

Biz bir saç örgüsüyle ördük bağlarımızı.

Mercanlar kaynamıştı aramızda Veli'nin sözlerinde olduğu gibi.

Günler geçti rüzgarlar başladı.
Gülümsemeler bulutlandı gözlerimin önünde.
Hayatın büyüttüğü küçük bedenler tanıdım.
Bu hayatta ben hep küçük olandım.
Birini korumak içgüdüğü pek de ortaya çıkan bir duygu muydu bende emin değilim.

Göz yaşlarıyla konuşan kızlarım,
yumruklarla konuşulamayacağını öğrenmek için çabalayan oğlan çocuklarım oldu.
Ben hiç büyük olan olmadım ama sanırım o sınıflarda artık öğretmen oldum.

Bir çocuğun incinmesinden, zarar görme ihtimalinden bu kadar korkmuş olmamın ardından etkinliğin orta yerinde sarı yağmurluğunu bacağıma sarmak için belirmesiyle gördüm bunu, sonra ne olduğunu anlayamadan bütün sınıfın yamacıma toplanmasıyla. İlk defa gördüğüm çocukların bana bu kadar keskin duygular yaşatmasının açıklamasını başka türlü bilmiyorum.

Her teneffüs sınıf sınıf arayıp beni bulan Şimali gördüm.

Mucit Muhammetler tanıdım.

Ben deney anlatırken o kendi icatlarını yapmakla meşguldü.

Ege'nin Efe'si vardı yanımda. Gözü hep takip etti beni.

Ben başka bir şey yaptım ya da bir diğerrinin yanına gittim ama o kendi imkanlarını oluşturmasını biliyordu.

Yanımda olmak istiyorsa gelip karşıma oturabiliyor, ben buradayım diyebiliyordu.

Aydın, Denizli ve Afyon'u geçtik. El değmemiş ormanların bile arasına düştü yolumuz. Koca koca taşların nasıl biçim aldığına bakıp yeşille uyumuna hayran kalarak vardım Tekeler Ortaokulu'na. Bu yol benimle, bizimle tanışmayı bekleyen Muzaffer'in ve güzel çocukların habercisiydi. Servisinin kapısını açmış Sena ablası ve Bahar ablasına çeşitli danslarını gösteriyor ve anlattıkça da anlatıyordu. Huri Nisa'yı bıraktım Ahmet Tuncay YBO'da. Bana sarılırken gözyaşlarından öptüm onu, benim çıkartabildiğimden daha

yükseklerde olması umuduyla.

Arkadan 'Sev kardeşim, elini ver bana' sözleri geçerken tanıştım Sude'yle. Ağlıyordu, geçen sene ablasıyla dans ediyormuş ve mezun olmuş. 'O yok ben yalnızım.' dedi bana. Ellerini tuttum 'Şimdi de ben buradayım. Bak bir sürü abin ablan var artık. Hiçbir zaman da yalnız değilsin.' dedim. Ellerini verdi bana.

Bir kamyonetin arkasında kırmızı kutuların üzerinde dik yokuşları geçmemiz vardı çocukların teşekkürlerinde.

Ellerim yanarak soyduğum soba közündeki pişirilmiş patatesler vardı.

Ece'nin sözleri vardı. Daha ilkokuldaydı. Dünyayı çeşitli şekillere sokmuştuk kompresör deneylerimizde. Adına yaraşır bir kraliçeydi. 'Sena abla şimdi biz dünyayla uğraşyoruz ya gördüğümüz savaşlara da etki edebilir miyiz? İki tarafın arasını düzeltebilir miyiz buradan' sorusu buruk bir tebessüm bıraktı yüzümde.

Her çocukta bir parçam kalsın isterken onlardan bir parçayı ben topluyormuşum aslında. Ömrümde tattığım en saf sevgiydi YBO'dan ayrılırken otuz çocuğun sarılmak için beni beklemesi. Otuz bölünemedim orada belki ama hepsi bende bir bütün olmuştu.

Ankara'ya yaklaştıkça hava soğudu,
benim içim sıcacık kaldı.
Dışarıdan bedenim titredi,
içim ise onların üzerlerine titredi.
Önce güneş açtı, sonra bulutlar yaklaştı.
Yağmurlar, rüzgarlar başladı.
Sonunda kar yağdı,
beyaz kalsın her şey diye.
Biz çabalamaktan vaz geçmeyelim diye.
Kar beyazlarım kirlenmesinler diye...

Sena Çelik
Fen Bilgisi Ö. 4